

Večernik

Leto I. (VIII.), šte. 87

Maribor, sreda, 17. avgusta 1927

»JUTRA«

Izhaja razun nedelje in praznikov vsak dan ob 16. uri
Račun pri poštnem ček. zav. v Ljubljani št. 11.409
Velja mesečno, prejemani v upravi ali po pošti 10 Din, dostavljen na dom pa 12 Din

Telefon:
Uredn. 440 Uprava 455

Uredništvo in uprava: Maribor, Aleksandrova cesta št. 13
Oglasi po tarifu
Oglase sprejema tudi oglasni oddelček »Jutra« v Ljubljani, Prešernova ulica št. 4

O neuspehu nemškega oceanskega poleta

Slaba vremenska poročila — V zadnjem hipu spremenjena smer — Vrnitev letala „Bremen“ — Pred novim poskusom

Pregovor: naglica ni nikdar prida — se je korenito uveljavil pri nemškem poskusu prekooceanskega poleta. Do startanja so od hamburške vremenske opazovalnice prihajala neugodna poročila, bilo je pa vse v tako mrzličnem pripravljaju, da se ni dalo več čakati, ali — kar bi bilo še boljše — poleta odložiti.

Samo smer so spremenili v zadnjem hipu in sicer mesto preko Holandske severno preko Helgolanda severne škotske obale in Orkney-otokov, odkoder naj bi šlo naravnost na Cap Race v Novi Fundlandiji.

Letalo »Bremen« se je nepoškodovano vrnilo v Dessau. Takoj za Dublinom je prišlo v neprodirno meglo in silen dež ob tako močnem viharju, da je bila tudi vrnitev veliko delo in uspeh v zrakoplovno-tehničnem pogledu.

Ponovitev poskusa je enim bolj, drugim manj na jeziku, v glavi pa vsem enako. Voditelja velike tovarne za zrakoplove in letala profesor Junkers in ravnatelj Sachsenberg sta redkobesedna, piloti pa vneto zatrjujejo, da bodo čimprej poskus ponovili. Na novo startanje »Evrope« je vsled poškodb težko misliti, letalo »Bremen« pa lahko zopet

poskusi svojo srečo. Pilota Ristics in Edzard si še iščeta novo letalo.

V Parizu so z največjo pozornostjo zasledovali in beležili vse etape nemškega poskusa. List »Intransigeant« je mnenja, da je glede na vremensko situacijo treba pohvaliti pogum nemških letalcev, nestrpnost pa grajati. Pri takem vremenu je škoda vsakega poskusa.

Francoski pilot Coste je za prekooceanski polet pripravljen in smatra za svojega najnevarnejšega tekmeca Nemca Koennecke. Z velikim odobravanjem se sprejema zatrdilo francoskega pilota, da ga nemški poskus ne more pripraviti do tega, da bi le eno uro prej startal, predno bodo vremenske razmere primerne ter tako nepremišljeno iz samega častihlepija vse stavil na eno samo koko.

Veliko bolj kot zrakoplovci je pa nestrpna francoska javnost. Mnogi listi skušajo to nestrpnost pomiriti, a nimajo pravega uspeha. Na letalskem parku Le Bourget je vse v popolni pripravljenosti.

Newyorško poročilo govori o veliki sreči, da se je letalo »Bremen« še pravočasno vrnilo. Od novo-angleške obale do Grand Banksa divja namreč strašen vihar in so morali iz Bostona ustaviti celo morski promet ob obali.

Pričetek odločilnega volilnega boja

Kandidatura dr. Spahe v Južni Srbiji še vedno kamen spodbite med vladnima strankama

BEOGRAD, 17. avgusta. Težišče političnega življenja je sedaj na Bledu, kjer se mudita ministrski predsednik Vukičević in zunanji minister Marinković. Vladi še vedno dela velike nepravilne kandidature ministra dr. Spahe v Južni Srbiji. Dočim naglaša vodja demokratov, Ljuba Davidović, da je to vprašanje za Demokratiško zajednico že končno rešeno, ker je kandidaturu dobil strankin glavni odbor, pa stoji radikali še vedno na stališču, da pomeni ta kandidatura zopetno oživiljenje bivše džemijetske stranke. Boje pa se pravzaprav sam tega, da bodo oni vsled te kandidature mnogo zgubili na glasovih. To

vprašanje med obema vladnima strankama vsekakor še ni razčiščeno in se pričakuje, da bo rešeno morda sedaj na Bledu.

Ker je potekel rok za vlaganje kandidatnih list, se pripravljajo vse stranke na najenergičnejši volilni boj. Za prihodnje dni so sklicana številna zborovanja po vsej državi. Skoro vsi ministri so na agitacijskem potovanju. V posameznih strankah vlada popoln razkol. V mestu Zagrebu in zagrebškem volilnem okrožju je vloženihi nič manj kakor 12 kandidatnih list, v Zagrebu samem imajo radikali dve kandidatni listi.

Silen potres v Turkestanu

MOSKVA, 17. avgusta. V Namanganu v Turkestanu je bilo od pondeljka naprej okoli 130 izredno močnih potresnih sunkov. Po dosedanjih poročilih je bilo približno 1.500 hiš porušenih, Na tisoče ljudi je brez strehe.

LETALSKE SENZACIJE.

NEWYORK, 17. avgusta. Znana ameriška letalka lady Roi se je smrtno ponesrečila. V Johnstonu jo je zadel neki propeler in ji razbil glavo.

NEWYORK, 17. avgusta. O Oacklandu je bil včeraj tvorjen letalski miting. Gre za polet na Havajske otoke. Od 50 letal je bilo aprobiranih samo 9. Od teh se je moralo 5 zopet vrniti, ostali štirje pa nadaljujejo polet v Honolulu.

Nova grška vlada

ATENE, 17. avgusta. Kljub velikim težkočam se je Zaimisu posrečilo, da je sestavil novo vlado, večinoma iz dosedanjih ministrov. Zaimis je prevzel poleg predsedstva še notranji portfelj, zunanji minister je ostal Michalokopoulos. Vodja royalistov Metaxas je odklonil vstop v vlado, ker ni dobil notranjega portfelja, prometno, justično ali poljedelsko ministrstvo pa ni hotel prevzeti. Nova vlada bo že danes zaprisežena. Zbornica se sestane v pondeljek in bo podala vlada na tej seji svojo programno izjavo.

Obnovitev procesa Sacco-Vanzetti.

NEWYORK, 17. avgust. Najvišje sodišče države Massachusetts je pričelo razpravo o obnovitvi procesa Sacco-Vanzetti. Odločitev pade v petek. Pričakuje se, da bo proces obnovljen.

Tragedija dveh bratov na Savi

Da reši brata, žrtvoval svoje življenje

V Babini Gredi v Sremu se je v nedeljo pripetil tragičen dogodek, katerega žrtev je postal znani osiješki športnik arbiturijent Večeslav Bartovski. Odšel je v Babino gredo, kjer se je pri sorodnikih že mudil njegov brat Franjo. Skupaj sta odšla na Savo, da se kopata. Ko je Franjo priplaval sredi Save, je začutil, da mu pojemajo moči. Obupno je pričel klicati na pomoč: »Slavko, pomagaj, jaz tonem!« Brat je odplaval k onemoglemu Franju in ga skušal rešiti, pri tem pa je sam onemogel. Ko je Franjo

opazil, da se potaplja brat, mu je zaklical: »Reši se sam, jaz sem itak izgubljen.«

Tragična igra neprizanesljive usode pa je nanesla, da se je Franjo rešil smrti, dočim so njegovega brata Večeslava, ki mu je prišel na pomoč, zagnili valovi. Kakor hitro je Franjo dosegel breg, je poklical na pomoč vaščane, ki pa so zaman iskali utopljenca. Po neuspehi akciji vaških ribičev je padel Franjo iz žalosti za izgubljenim bratom v nezavest.

Pastete iz človeškega mesa

Sibirski prognanec, ki je delal 60 let pastete iz človeškega mesa — Sedemdeset njegovih žrtev

Ime Landru, zverine v človeški podobni, ki je sežgal v Parizu pred leti nič manj kot kakor 11 svojih žen, je gotovo še vsem v živem, čeprav strašnem spominu. Leto kasneje so imeli tudi v Nemčiji podoben škandal, ki je zgrozil ves kulturni svet in osramotil vso Nemčijo. Perverzni Haarmann je namreč pobijal svoje zapeljane žrtve, skuhal njihovo meso in ga potem prodajal svojim odjemalcem.

Podobne strašne stvari so odkrile sedaj oblasti v Sibiriji.

V Sibiriji je nedavno umrl v starosti 93 let Gregor Domišenko, ki je bil pred 60. leti pregnan v sibirsko samoto. Tam si je ustvaril na osamljenem kraju krčmo s prenočišči, kakršne značijo v neizmernih sibirskih daljavah kakor pri nas večje železniške postaje. Po njegovi smrti so odkrili orožniki strašne stvari. V jami poleg

pokojsnikove krčme so izkopali okostja kakih 70 ljudi in 6 sodov shranjenega človeškega mesa. Kmalu se je posrečilo preiskovalnim organom priti čeli neverjetni stvari do jedra. Domišenko je svoje goste omamili z žganjem ter jih pobijal kakor v klavnici. Njihovo meso pa je prirejal za najfinejše pastete, kakršnih niso dobili potniki daleč okoli...

Baje so se sicer ljudje večkrat vpraševali, kje je ta ali oni potnik, ki je prišel v krčmo, iz nje pa ga nikdo ni videl oditi. V takem slučaju je Domišenko s smehljajem na ustih odvrnil: »Bože moj, odšel je že pred solnčnim vzhodom!«

Natančnega števila onih žrtev, čijih meso je uživalo sto in sto potnikov, pa seveda nikoli ne bo mogoče ugotoviti, kajti 60-letna doba je le malo predolga za take preiskave!

Zmrznil na Mont Blanc-u.

Iz Saint Gervaisa pod Mont Blancom na Francoskem javlja o nesreči neke skupine nemških planincev, ki so se napotili brez vodnika proti vrhu. V gosti megli so izgubili markacijo in so morali prenočiti na prostem. Strahovitega mraza ni prestala 40letna Ivana Dunn iz Kölna, ki jo je rešilna ekspedicija prinesla mrtvo v dolino.

Za avto prodal svojo ženo.

Neki delavec v lichtenburških rudnikih na Angleškem je prišel v take denarne stiske, da je sklenil prodati svojo lastno ženo. Dogovoril se je z nekim prijateljem, ki mu je obljubil za ženo tovrstni avto in 10 funtov, to je okoli 3000 Din. Kupčija je bila izvršena in žena se je preselila k novemu »soprogu«. Kmalu pa se ji je zahotelo po prvotnem življenjskem drugu in je utekla k njemu. Prijatelj kupec je seveda zahteval nazaj avto in denar, ki pa mu ga pravi mož noče dati, češ da ni imel nadzorstva nad svojo ženo, ko je bila pri drugem.

Morilec na debelo v Berlinu.

Včasih so se ljudje plašili raznih lekarnarjev, češ, da pobijajo rdečelase klijente in jih pripravljajo za razna zdravila. Izza vojnega časa sem pa smo neredko slišali, da se človeško meso in kosti prav dobro uporabljajo pri izdelovanju mila. To hoče menda dokazati tudi tovarnar mila Pavel Gutowski v Berlinu. Nedavno so našli v njegovem stanovanju truplo Hedvige Oesterreicher. Kmalu nato so mu

dokazali, da je umoril tudi neko Elzo Arndt in sedaj je osumljen še, da je spraval s sveta služkinjo Frido Ashrend in jo razsekal na kosce. Posamezne komade zadnjih dveh trupel so našli nedaleč stanovanja Gutowskega in je bil vsak zavrt v enak papir, ki ga uporablja njegova tovarna mila. Preiskavo nadaljujejo z vso vnemo.

Ritmčna gimnastika v Jugoslaviji.

Gdč. Erna Kovačeva iz znane celjske rodbine se je vrnila iz inozemstva, kjer je absolvirala večletno šolo in posamezne tečaje ritmične gimnastike. Bila je v zavodu Jaques Delcroze na Dunaju ter pri plesalkah Ellen Felo in Ellen Tordis. Gdč. Kovačeva se je odločila, da tudi pri nas ustanovi tečaje za ritmično gimnastiko, v katerih bodo imele naše dame priliko, da se privadijo najelegantnejših in najprikupljivejših kretenj. Da se seznanijo občinstvo z njeno namero, priredi gdč. Kovačeva po možnosti še v tej sezoni plesne večere v Rogaški Slatini, jeseni pa tudi v ostalih večjih krajih Jugoslavije. —

Borza

LJUBLJANA, 17. avgusta. Devize: Berlin 135.75, Curih 10.95, Dunaj 800.50, London 276.25, Newyork 56.80, Pariz 223, Praga 168.80, Milan 309.30. — Efekti: Celjska 197—199, Ljubljanska mestna 142, Merkantilna 90, Prva hrvatska 850, Kreditni zavod 160, Vevče 135, Stavbna družba 56, Šešir 104, Kraniska ind. družba 360.

V dvorani pravice

Huda teta Mica, novinarji in še kaj — Kovač, ki v zaporu ne trpi na sebi obleke

Gospodična Mica, ki nosi že pet polnih križev na svojih plečih, je huda teta. Toda bodi že vnaprej povedano, da se to le na zunaj tako vidi, oziroma točneje, sliši. Tam pa, kjer je mnogo grmljavine, navadno ni kaj prida dežja. Včeraj je bila menda Mica še zato bolj glasna, ker je nastopala v nadrejeni vlogi obtožitelja. Pa ji je gospod v talarju kljub temu pokazal, da se utegne tudi tožitelju pripetiti, da mu paznik zamaši usta ali ga celo postavi pred vrata na hladnem hodniku, če človeku le preveč sika jezik.

Toženi kavarnar iz Vetrinjske ulice ni prišel k razpravi, zavedajoč se, da hudi teta Mici ni mogoče priti do kraja, pa bil on nedolžen ali kriv. Obtožba pravi, da je ob nekem incidenčiču dregnil gospodično Mico z dežnikom ravno na čelo in nos ter ji prizadejal s tem lahko telesno poškodbo. V izpovedbah prič, podanih že pred včerajšnjo razpravo, pa so zapisane tudi strašno zanimive stvari na račun tete Mice; to pa naj ostane za enkrat še v aktih, ker se sicer lahko pripeti, da se Mici razlije žolč, če bi videla to v novinah, in sicer še predno se zaključijo njena pravda.

Glasna Mica ni bila včeraj prvič v »špetirzalu«. To je človek lahko sklepal že iz tega, ker se je že dolgo pred razpravo na hodniku v družbi vernih poslušalcev tako širokoustila, da jo je bilo razločno slišati v dvorani, ko je gosp. Trinkaus sodil doktorske klofute še iz neke druge zadeve. Ko pa je bila pozvana pred sodnika, ji je na prvi pogled padel v oči za svojo mizico čepeči novinar in se zakadila proti njemu, predno je pogledala sodnika. »Ali ste vi gospod R. od »Marburger Zeitung«?«, je nerazumno vprašala. »Jok, ne poznam ne gospoda R. niti ne čitam »Marburger Zeitung«, je bil odgovor. Kakor prijetna žavba je vplivalo to na malo zavajeno žensčino s črnim slamičkom, belo bluzo in temnim krilom ter trikrat zavitim koravdami okrog njenega vratu. Oddahnila se je... Novinar pa je šele kasneje zvedel, da je nekoč obljubila njegovemu tovarišu, da ga bo nabila, ker je nekaj njenih besed objavil iz sodne dvorane.

Sodnik je pričel po izvršenih formalnostih zasliševati pričo, kavarnarjevo uslužbenko. Ne da bi kdo kaj pogledal ali celo pozval zadaj sedečo Mico k besedi, udari ta s svojim dežnikom po tleh in vsuje se ji preko plota njenih zob: »Priseči mora, priseči, ona je »folš«, ona je že meni lagala!« — »Čisto tiho bodite, če vas nič ne vprašam, in sedite nazaj, kjer ste bili; če ne, bom poklical paznika«, in miril in grozil sodnik Trinkaus. — »Priseže naj, ona je že večkrat meni v »gsiht« lagala!« — »Je drdrala Mica, ne da bi si vzela sodnikove besede kaj resno k srcu. — »Bom poklical paznika, pa bo sedel zraven vas in vas bo krotil!« — »Ne morem pomagati!« se je odrezala jezikava teta. — »Bom pa jaz lahko pomagala, če vi ne! Saj si moram pomagati!« — Ženska je skakala od klopi do križa in nazaj, in pričela znova: »Kaj ne, da mora priseči?!« — »Sedaj pa že enkrat tiho bodite, to je moja stvar!«

Ko je Mica vendarle nehala, ker ji je menda zmanjkalo sape, je prišla pričana natarica do besede. Lepe stvari je pripovedovala o današnji tožiteljici: pred kavarno da hodi in obrekuje pred gosti, ki hočejo v obtoženčevu kavarno, njenega gospodarja v Vetrinjski ulici. Najbolj vesela je Mica, če lahko tako odvrne kakega gosta od poseta imenovane kavarne, ki leži 50letni gospodični v želodcu. Tako je bilo tudi nekega večera, ko je povzročila Mica v hišnih vratih silen »spektakl«. Prišla je lepo mirno po cestnem hodniku, ko se ji pred vhodom v kavarno vtrga jezik z uzde in prične zmerjati natararice in kavarnarja. »Udarila me je z dežnikom!«, pravi priča. — »Prosim, da priseže!« zapiska ona. Oči se ji zabliskajo in kot bi razneslo klop pod njo, jo vrže nevidna moč proti natararici. — »Pravi nam vedno k...« nadaljuje priča. — »Kdaj sem rekla k...? Ja, ja, le priseže naj!«, vpada ona.

V nadaljnjem razvoju tega teatra pred kavarno je dobila baje Mica oni udarec z dežnikom po čelu, ki ji je glasom obtožnice dal kavarnar, prišedši na boj na divje Amonite. Priča, ki je bila ves čas incidenčiča navzoča, je odločno trdila, da se gospodar tožiteljice niti dotaknil ni. — »Kajpade, sama se bom tolkla!« je skušala podkrepiti ona obtožbo. — Priča: »Vse uslužbenke kavarne ima ona za k...« — Spet je ogenj v njeni strehi: »Zakaj pa me noben policaj ne prime, če res tako govorim! On je zato tu. Saj vedno »špacira« od Zemljiča doli in nazaj! Pa me še nikoli ni!« — Zastopnik tožence: »Saj vas bo! Creste kmalu v luknjo!« — Naša Mica pa se nič ne ženira in se zadere na doktorja: »Vas bo, vas...!«

Sodnik: »Čujte, vaša stvar bo še enkrat! — Radi zaslišanja novih prič bomo 23. t. m. ob pol 12. zopet poslušali čudno pričevanje tete Mice, če ta čas kaj »vmes ne pride«.

Žane z Iblane je izučen kovač. Ker je več dni brez posla kakor pa na delu, tudi ničas pod palcem ne premore. Živi kakor filozof Diogenes, ki je bilo samo to njegovo, kar je nosil s seboj. Žanu pa je bilo še to preveč. Kako to?

V petek zvečer jo je primahal iz Dravske doline, kjer je bil uslužben pri nekem kovaču natančno od 1. do 12. tm. in je obiskal predsednika kovaške zadruge. Žan ga je hotel prisiliti, da mu da podporo za brezposelne, radi česar so ga zaprli.

»Kako si pa vi to predstavljate, da vam mora združga dati podporo?«, ga je vprašal sodnik. Žan je oblečen sicer v staro zakrpano in zmečkano vojaško monturo iz vojnih časov in stoji bos pred sodnikom, vendar odvrne samozavestno in odločno: »Mora dati podporo, mora, to je predpis mojstrov!« — »Če hodite po svetu, da bi vam morali dati podporo, kako to mislite? To je za one, ki pridejo po nesreči v pomanjkanje.«

Žana je v zaporu kmalu, ko so ga posadili vanj, prišlo nekaj nerazumljivega in je na drobne kosce raztrgal vse, kar je imel na sebi. »Vi ste raztrgali svojo obleko, kaj ne?« — »Da, sem jo!« — »Zakaj pa?« — »Nervozen sem bil. Terorizirali so me in ne vem, kaj mi je prišlo v glavo, pa sem vse raztrgal!« — »Kaj pa s to obleko, ki so vam jo dali?« — »Če me prime, jo bom tudi!« — »Pa, če vam jo vzamejo?« — »Saj mi je vseeno! Če me hočejo terorizirati, naj me pa!« — »Kje imate pa srajco itd?« — »Vse sem razcefral, kar sem imel!« — »Pa klobuk?« — Tega nisem mogel, ker so mi ga vzeli. Sicer bi ga bil tudi!«

»Pa kako je do tega prišlo?« — »Nič ne mislim, saj nič ne vem, kaj mi pride. Nisem kriv. Saj me hočejo tu ineti. Naj me pa imajo!« — »Sedaj imate to grdo obleko. Kako pojdete pa ven?« — »Bom pa v gatah šel, po afriškansko šel, saj mi je vseeno!« — »Sem že imel takega gospoda, ki mi je prišel v gatah«, je dodal sodnik. — Sedaj pa se je naš Žane z Iblane izdal, češ: »Ne brigam se za jugoslovanske ljudi!« — »Za katere pa?« — »Za tiste, ki nas živijo, ne pa za one, ki nas zatirajo. — »Kdo so to?« — »Brigam se za svojo sestro in druge sorodnike, ki so v Avstriji.« — »Kako pa da ste potem tu?« — »Ker nisem avstrijski podanik.« — »Zakaj niste gori optiral?« — »Da bi bil vedel, da se mi bo tako godilo, bi bil!«

Potem, ko odsedi Žan teden dni strogega zopora, ga bo spremljal stražnik v domačo občino. — »Zakaj si nepotrebne poti in stroške delate?«, je pripomnil obsolence, ko je odšel iz dvorane. — »Mislite priti še nazaj, kaj?« se je poslovil sodnik.

Izžrebane srečke

Izžrebane so bile sledeče v naši upravi kupljene srečke drž. razredne loterije: št. 47725, 91712 in 91714. Dobitki so v upravi na razpolago! Srečke se morajo do 3. septembra obnoviti, sicer bodo prodane drugim naročnikom. — Uprava »Večernika«.

Mariborski in dnevni drobiž

Mezdni spor v lesni industriji in obrti

Zadruga mizarjev sporoča, da so mizarjski mojstri napram že znanim zahtevam lesnega delavstva storili vse, kar so mogli.

Vsak nepremišljen povisek mezde bi bil tudi podraženje mizarjskih izdelkov in bi se na ta način obremenilo konzumente. To ne bi bilo umestno pri sedanjih krizi. Po vseh podjetjih in upravah, državnih kakor privatnih, krčijo število delavnih moči in mezd in tudi ni izključeno, da ne pride do tega pri mizarjski stroki. — Ne želimo, da bi bil kdo na svojih prijemkih prikrajšan; vendar bo pa treba misliti na znižanje mezd. Današnje mezde so bile urejene, ko so bili naši izdelki dražji, danes je pa drugače. Pomočniki so lahko prepričani, da bi se vse storilo, samo da vlada zadovoljstvo, če pa ne gre, se bomo pa morali prilagoditi sedanjim razmeram. — Tako pravi poročilo zadruge dosledno.

Inspekcija dela v Mariboru je povabila zadrugo mizarjskih mojstrov v Mariboru dne 11. t. m. k razpravi glede ureditve mezd. Zadruga je določila kot delegate k tej razpravi predsednika, tajnika in še dva mizarjska mojstra, da razpravljajo s pomočniki o njih željah. Ker pa niso mogli odobriti pomočniških zahtev, se je razpravljanje preložilo za poznejši dan. Ker mizarjski zadrugi ni bilo mogoče v tem kratkem času obvestiti vseh mojstrov, je sklicala mizarjske mojstre k posvetovanju za jutri, 14. tm, kar je tudi poročala Inspekciji dela.

Mezdni spor v lesni industriji in obrti še ni končan. Nekatera večja lesna podjetja so sprejela delavske mezdne in druge zahteve z gotovimi pridržki.

Širši srezki odbor SDS za Maribor.

V četrtek, 18. avgusta, ob 20. uri, v mali dvorani Narodnega doma seja širšega srezkega odbora za Maribor mesto. Vabimo vse odbornike in zaupnike političnih društev in krajevnih organizacij, da se seje zanesljivo udeležijo! Posebnih vabil ne bo. — Odbor. —

Velika vlomna tatvina pri Sv. Ani v Sl. goricah.

Pred dnevi je bil pri Sv. Ani v Slov. goricah v trgovino Maksa Kocbeka izvršen drzen vlom. V noči je skupina 8—10 mož vlomila v trgovino in pokradla raznega blaga v vrednosti 13.218 Din. Med drugim so neznanj vlomilci odnesli 39 moških srajc, 25 m cefirja, 70 m belega blaga, 30 m sukna za moške obleke in drugega manufakturnega blaga. Pri odhodu so jih presenetili sosede, morali pa so nevarno zasledovanje opustiti, ker so vlomilci streljali na nje s samokresi. Odšli so v smeri proti Radgoni. Upati je, da bodo tatovom kmalu prišli na sled, ker so nekaj ukradenega blaga orožniki že izsledili na nekem semnju v Prekmurju. Domneva se, da so tatvino izvršili cigani. —

Smrtna kosa.

Včeraj popoldne je preminul v Mariboru g. Boštjan Kocbek, davčni nadupravitelj v pok. Dosegel je visoko starost 83 let. Pogreb se bo vršil v četrtek, 18. tm. ob 17. uri, iz mrtvašnice mestnega pokopališča na pokopališču v Pobrežju. — Včeraj so umrli dalje: 31letni Ivan Copeti, zasebnik. Pogreb bo v petek ob 14; 83letni Sebastijan Kocbek, davčni nadupravitelj v pokoju. Pogreb bo jutri ob 17. iz mrtvašnice na Pobrežju; 17letni Stanko Česnik, sim železničarja, pogreb jutri ob pol 18. in 10 mesecev stara Ana Marija Klippstätter, hčerka knjigovodje, pogreb jutri ob 15. iz Loške ulice 5. —

Tatvina denarja.

Minulo noč je bilo pekovskemu vajencu Danijelu Duparju ukradeno iz zaklenjenega kovčka 400 Din. Danijel je že prejšnji teden opazil, da mu manjkata dva bankovca á 10 Din, domneval pa je, da je denar nevede porabil. Uzmovič, kateremu je policija že na sledu, pa se z malenkostno svoto ni zadovoljil, temveč je ponovno posegel po denarju in do cela izpraznil slabo zavarovano blaginjo neprevidnega Danijela. —

Avstrijsko-ogrski predvojni dolgovi

Leta 1921 je odvzela naša država — baje po nalogu reparacijske komisije — svojim državljanom proti priznanicam obligacije avstro-ogrskih predvojnih dolgov. Od tedaj je preteklo šest let, a o ureditvi teh dolgov ni slišati skoraj nič.

Mnogo jih je, ki so imeli v teh obligacijah vse premoženje, ki so si je prihranili za starost. In te bi bilo treba pri ureditvi teh dolgov v prvi vrsti vpoštovati. Toda, dočim naša država inozemskim upnikom, ki so združeni v »Caisse commune« s sedežem v Parizu, že odplačuje obresti, so naši državljanji izročeni vladi na milost in nemilost. Oni, ki že leta 1921 niso imeli dovolj zaupanja v vlado in niso oddali omenjenih obligacij, jih danes lahko po visoki cenji prodajajo inozemskim ali tuzemskim bankam. Drugi pa, ki imajo priznanice za oddane obligacije, morajo čakati, čakati in zopet čakati. Bil bi že skrajni čas, da prične naša država z odplačili tudi proti lastnim državljanom - upnikom, ki so obligacije državi verno oddali. V interesu države same je namreč, da ima pri svojih podaniških zaupanje. Na vprašanja na generalno direkcijo državnih dolgov v Beogradu se dobijo le tolažilni odgovori. V bodoče si bo moral pač vsakdo temeljito premisliti, predno državi kaj odda.

Ni več daleč do volitev. Volilci bi storili prav, da pozovejo poslance, naj stavijo tozadevna vprašanja v skupščini. Nikakor namreč ne gre, da odplačuje naša država dolg inozemskim imejiteljem avstrijsko-ogrskih predvojnih posojil, svojim državljanom pa nič.

V drugih nasledstvenih državah, kakor na primer v Češkoslovaški, so stvar že vzorno uredili.

Težka nesreča pri delu.

Sinoči so pripeljali v mariborsko bolnišnico 18letno Zofijo Lilek, delavko tovarne za papir in lepenko Čeršak — Sladki vrh, ker ji je stroj močno ranil roko. Nevarnost je, da postane mlado dekle — invalid dela. —

Prve češplje na trgu.

Danes so bile na trgu prve češplje. Prodajali so jih po 6 Din kg. —

Vodstvo obrtno-nadaljevalne šole v Mariboru

opozarja ponovno, da se je pričelo dne 16. t. m. vpisovanje za šolsko l. 1927-28. Vrši se vsak delavnik od 10.—12. ure v mestni posvetovalnici na magistratu. Da bo moglo dobiti vodstvo za ureditev razredov potrebne podatke čimprej, naj vajenci in vajenke svojih prijav ne odlagajo na zadnje dneve pred pričetkom pouka. —

Svojim prijateljem in znancem!

Odhajam na novo službeno mesto v Ljubljano. Nad 4 leta sem bil v Mariboru, vzljubil sem ga nad vse, ponosen sem bil nanj in spoznal sem ga kot vzorno jugoslovansko narodno trdnjavo na severni naši meji. V njem sem našel dobre in zveste prijatelje in znance, s katerimi sem preživel lepe čase. Smelo trdim, najlepše čase svojega življenja. Težko Vas, dragi prijatelji, zapuščam, ostane mi pa zavest, da me ohranite v dobrem spominu, kakor tudi jaz Vas ne bom nikdar pozabil ter povsod, kamor me bo zanesla služba, poudaril, da so mi bili Maribor in v njem moji prijatelji in znanci nad vse dragi. Če mi bo le čas dopuščal, bom ga porabil, da se vsaj za par uric vrnem med Vas. Zdravstvujte! — Dragutin Paljaga, car. činovnik. —

Dr. Jože Sekula

zopet ordinira na Koroški c. 15. 778

Film

Na naše zadnje poročilo glede največjega filma prihodnje sezone, nam sporoča uprava »K i n a U n i o n«, da je kljub ogromni ceni že zaključila predmetni film »Š a h c a r i c i« ter ga bo v kratkem predvajala celih sedem dni, da bo vsakemu dana prilika, da si v resnici ogleda to nedosegljivo največje filmsko delo. —

Hajdukinja Stoja in njena domovina

Piperi med svetovno vojno — Rod Markovičev — Stric in nečakinja

Stoja Markovič, nečakinja črnogorskega komuniste dr. Vukašina Markoviča, ki je na senzacionalen način utekla iz zagrebške ženske jetnišnice, kjer bi morala odsedeti 20 let radi hajdukovanja, je doma iz Piperov v podgoriškem okraju.

Piperi so precej visoko skalnato gorovje, ki se mrko dviga nad nizko ležečo Podgorico ter kakor zid oklepa vozno cesto, vedečo iz Podgorice severno-vzhodno proti Kolašinu. Piperi pravijo tudi selu in med skalovjem raztresenim hišam in Piperi so končno tudi prebivalci. Med Piperi ima prvo besedo rod Markovičev. Vsak tretji prebivalec skalnatih Piperov je Markovič.

Kakor nekdanj Turkom, tako so Piperi med vojno avstrijske okupacije delali silne preglavice. Ko so maja 1916 avstrijske okupacijske oblasti začele internirati vse Črnogorce, ki so služili kedaj v črnogorski vojski, so Piperi prvi izkopali skrito orožje ter pobegli v svoje skalnate gore. Hajduštvo se je razširilo tudi po drugih gorah, a piperško je vsekakor prednjačilo. Male gruč Piperov so zasedle soteske ter ustavljale velike vojaške transporte. Avstrijci — peš ali na avtomobilih, posamezni ali v velikih oddelkih — so poldrugo leto v največjem strahu motrili temne čeri na dolgi poti nad Podgorico do Leve Reke. Na Peljevem Bregu so bili Piperi posebno agresivni. Če so vzeli na piko kakega posebno okrutnega okupatorja, so ga tudi zajeli, pa če je potoval v senci celega

gozda bajonetov. Navadnih razbojnikov pa med Piperi ni bilo več kot drugod po Črni gori med političnimi ustaši.

Dr. Vukašin Markovič se je že v mladosti za dolga leta poslovil od Piperov. Študiral je v Nemčiji, Angliji in Rusiji. Ob izbruhu balkanske vojne je prišel z rusko misijo Rdečega križa na bojišče, kjer je ostal tudi par let svetovne vojne. Rojaki so ga spoznali kot izbornega zdravnika, zlasti kirurga. L. 1920 je prišel domov. Ko so se stari črnogorski rodovi radi politike zelo sprli, se je doktorja oprijel glas skrajno nevarnega boljševika. Iz ječe je dvakrat utekel. Prvič v hribe, drugič preko meje. Sedaj je zopet v Rusiji.

Ko je bil v gorah, se mu je pridružila mlada nečakinja Stoja. Prijeli so jo, pa je utekla iz podgoriškega zapora. Drugič so jo zajeli po hudem boju. Poslali so jo v zagrebško žensko jetnišnico, katero upravljajo redovnice. Stoja se je vzorno obnašala. Dvakrat jo je obiskal neki Radule Markovič, ki se je izdajal za njenega brata. Pri tretjem obisku sta pa oba mimo iznenadene redovnice smuknila skozi vrata, skozi ograjo in preko železniškega nasipa na cesto, kjer je že pripravljen čakal avtomobil. Policija išče ubežnico po Zagrebu in okolici, izgleda pa, da je ona že dalje, ker se iz skrbno zasnovanega bega iz ječe da sklepati na dobro organizacijo pota v svobodo.

Gad v obleki

Sončenje je priznana zdravilna moč in vsak, kdor le more, se radevolje posluži tega cenega sredstva. Mnogo jih samo radi višinskih sončnih žarkov hiti na naše hribe, kjer se po več ur izpostavljajo njihovi sili. Isto se opazuje tudi na letoviščih in čisto blizu mesta, v Bistrici in mestni kopeli ob Dravi. Zadnjič sem celo srečal nekoga navdušenca, ki je bos in v samih kopalnih več dni kolovratil po pohorskih višinah.

Jaz tudi vsako priliko porabim za sončenje. Nisem sicer idealno črn, kakor vidim druge, za pol Arabca pa sem že spravil črne barve na svoja pleča. Ko se zadnjič nekje tako prijetno izpostavljam prijetnemu vplivu gorkih sončnih žarkov kraj bistre vodice in brezskrbno položim, boljše rečeno vržem obleko na kamenje zraven sebe, ne vem nič, kdaj sem zadremal. Spal sem trdno in še le čez nekaj časa spet prišel k zavesti. Pot je kar curljal po meni, ha, kako prijetna je v takih trenutkih hladna voda. Ni ga večjega užitka, ko dobro pre-sončen čofati po vodi. Po tem divnem užitku se po navadi pričnem mirno oblačiti. Najprej se pokrijem s srajco, potem pa sedem in si poskušam pokriti doljne ekstremitete. Tako sede začetim naenkrat, da se med spodnjo in gornjo obleko, ki je radi boljše družbe ne smem imenovati z njenim pravim imenom, nekaj mehkega, gostega, hladnega giblje in prekotava. Najprej sem mislil, da je kaka žaba; nato pa občutim, da se ne giblje samo na enem mestu.

Saperment, kača mi je zlezla med kopianjem v obleko. Seveda je kača, samo kaka je, gad, modras ali nedolžna belouška? V smrtnem strahu, a z razumljivo previdnostjo začnem počasi zopet sleči obleko raz sebe in zdajci zagledam zadnji konec gada, ki se vznemirjena riže dalje za pregibajočo se obleko. Začnem misliti, ali ga naj krepko primem in bliskovito hitro odstranim od noge? Kaj pa, če je zamotan in ga ne bom dovolj naglo mogel izvleči? Čutim tudi čisto blizu noge njegovo nevarno glavo. Bo li vznemirjen mirno čakal, da ga nasilno izvlečem na svetlo? Koliko časa sploh rabi, da mi lahko zaplazi

svoja zoba v mečo in me smrtno zastrupi? In kdo je blizu, ki bi mi mogel pomagati? S tem ni nič. Vlečem torej plašno naprej, skoraj nevidno počasi se bliža obleka koncu prstov. Vražja zalega še menda ne opazi, kako previdno jo vlečem preko prstov. Zdaj je doli!

Kakor bi ustrelil skočim po konci in v velikem loku vržem nevarno obleko od sebe. Ves poten od smrtnega strahu si globoko oddahnem in se — zbudim.

Ta nevarna dogodba se mi je namreč sinoči samo sanjala. Arnuš.

Charleston pod davkom

Mnogokrat se je že v šali predlagalo finančnim ministrom, ki so bili v skrbeh radi budžeta, naj bi se uvedel davek na ples. In zdaj je v resnici prišlo do »charleston-davka«. Zaenkrat še samo v rumunskem kopaljšču Teikirghoil, kjer je župan naložil vsakemu charleston-plesalcu denarno kazen v znesku 2000 lejev. Kljub revolucionarnemu razpoloženju je vsled te naredbi število oboževalcev charlestona padlo, ker je pač le malo takih, ki bi si po vseh pravilih umetnosti in spremljevanjem godbe izvijali noge, povrh pa še plačali 2000 lejev. S pomočjo charlestona si torej tekirgholski župan ne bo mogel napolniti blagajne. Sicer pa baje to tudi ni bil njegov namen, saj je pri vseh ostalih plesih ostal hladnokrven. Celo blues je našel milost v njegovih očeh in nazadnje tudi proti tangu ni ugovarjal. Ampak charleston! Charleston, pri katerem se ne ve, ali je plesalcem resno ali se pa hočejo oprati svojih grehov s tem krčevitim gibanjem, tej paradi nog, katerih lastnikov ni tako lahko ugotoviti. Tako je župan v Teikirghiolu še enkrat podčrtal naredbo o davku na charleston. Drugod tekirgholski župan ni tako zagrizen v moralo. V kopaljšču n. pr. se pred njegovimi očmi odigrava kopaljško življenje v najmodernejših formah.

Čudna svoboda.

Ravnatelj kaznilnice jetniku: »Pre-stali ste svojo kazen. Kaznilnico lahko takoj zapustite in ste svobodni. — Vaša soproga vas že pričakuje pred vhodom.«

Kaznjenc: »In temu pravite svoboda?!«

Obrtniški sestanek v Rogaški Slatini

Na inicijativo Slovenskega obrtnega društva v Celju se je vršil na praznik, 15. t. m. obrtniški zlet v Rogaško Slatino, zvezan z obrtniškim sestankom. Udeležba je bila povsem zadovoljujoča in v prijateljski družbi se je strnilo v Rogaški Slatini obrtnišvo iz Celja, Maribora, Ljubljane, Ptuj, Rajhenburga itd. Žal smo pogrešali dva borca za obrtnišvo Ivana Rebeke iz Celja, ki se vsled obolevnosti ni mogel udeležiti sestanka in Jakoba Zdravca, ki je bil zadržan.

V hotelu »Pri pošti« se je vršil popoldne obrtniški sestanek, katerega je vodil g. Kolšek, čevljarški mojster iz Celja. Poročal je nato načelnik Zveze obrtnih zadrug v Ljubljani g. Josip Rebeke o obrtniškem položaju in se dotaknil zlasti za obrtnišvo važnega vprašanja zborničnih volitev. Poudarjal je, da mora biti zbornica strogo ločena od politike, da morajo v njej odločevati samo gospodarski krogi ter da ima obrtnišvo neglede na strankarsko pripadnost na Zbornici enake interese. Naše organizacije so zato pripravljene prožiti roko vsakomur, ki želi iskrenega, od vsake strankarske politike popolnoma izločenega sporazuma.

Miho Vahtar, zastopnik mariborskega obrtnišva je ostro obsojal razpust Zbornice. Tajnik Zveze obrtnih zadrug v Ljubljani Ivan Kaiser je poročal o novem volilnem redu in je očrtal vzroke, ki so ustvarili ta famozni volilni red. Pri volitvah Zbornice bodo imeli glasovalno pravico tudi oni, ki na delovanju zbornice ne morejo biti zainteresirani, ki niso obrtniki, trgovci niti industrijci. Z uvrstitvijo teh »volilcev« se je pokazal prozorno namen, ki so ga imeli tisti, ki so bili na razpustu zbornice zainteresirani in so si s takim volilnim redom hoteli zasigurati v zbornici večino. Razpust Zbornice, razpis novih volitev in nova volilna uredba je delo politike, katere vmešavanje v naše gospodarske zadeve pa odločno odklanjamo. Po debati je bilo sklenjeno, da se na merodajnih mestih ponovno protestira proti novemu volilnemu redu ter se apelira na zborničnega komisarja, da pri sestavi predloga za zbornični volilni odbor upošteva tudi stanovske organizacije.

Razpravljalo se je še o šušmarstvu in drugih važnih obrtniških vprašanjih. Iz cele prireditve pa se je odražala volja za krepko sodelovanje v obrtniških organizacijah. Naj bi temu lepemu sestanku sledili še drugi taki, ki bodo ustvarjali vez med obrtništvom in dvigali stanovsko zavest.

Strašna „črna vdova“

Neka vrsta pajkov je v mnogih krajih južne Kalifornije in Aricone povzročila med prebivalstvom strahovito paniko. Tej vrsti pajkov, ki nosi znanstveno ime *Latrodectus nactans*, je ljudstvo dalo ime »črna vdova«. Pajki so silno strupeni in povzročajo njih pik v večini slučajev neizogibno smrt v 24. urah. V Ariconi so ti pajki v zadnjem času posebno nevarni. V bolnišnici je več ljudi pomrlo in se je pri prvih slučajih mislilo na drugovrstno zastrupljenje krvi. Šele ponovni slučajji so dokazali, da so povod nagle smrti strašni črni pajki.

S čim se zabava predsednik društva za varstvo živali.

Pred policijskim sodiščem v Eppingu na Angleškem sta se morala zagovarjati dva preprosta delavska zakonca, ker sta na svojem nedeljskem izletu v nekem parku razbila ptičjo past, v katero se je že nalovilo nad 40 vrabcev. Ptiči so v pasti frfotali sem in tja, nekateri so si že razbili glave in vse to je izletnika tako ogorčilo, da sta past razbila in dala ptičem svobodo. Policijski sodnik je upravičenost ogorčenja sicer priznal, naložil je pa odškodnino za razbito past in kletko. Začuden dvojici je še razložil, da je lastnik ptičje pasti lord Lambourne, ki je predsednik društva za varstvo živali.

Čitajte Večernik!

Sport

Villacker Sp. V. : ISSK Maribor.

Prihodnjo nedeljo gostuje v Mariboru prvovrstno avstrijsko moštvo iz Beljaka, ki je že ponovno nastopilo proti tukajšnjim klubom, vedno zmagovalno. Niti Maribor, niti Rapid nista dorastla reprezentanti Koroške. V poslednjih nastopih so Beljaci dosegli izredno ugodne rezultate: Celovskega prvaka so porazili v prvenstveni s 7:0, ljubljanski Slovani jim je podlegel s 5:0, Primorje s 4:3; proti WAC pa so podlegli s 5:3, kar dokazuje, da je moštvo v izredni formi in da bo nedeljska tekma nudila res prvovrsten sport.

Njihov protivnik ISSK Maribor, ki je minulo nedeljo v Celju podlegel Atletikom, bo imel izredno težko nalogo. Napeti bo moral vse moči, da izvjuje vsaj časten rezultat. Domačini imajo sicer prednost v tem, ker igrajo gostje v soboto proti celjskim Atletikom, vendar tudi to ne zmanjšuje bojazni, da bo domače moštvo spričo neodločnosti pred golom podleglo v prevelikem razmerju.

Graški Sturm v Mariboru.

Začetkom prihodnjega meseca bo gostovala v Mariboru proti ISSK Mariboru drugo graško moštvo SK Sturm. Nogometna sekcija ISSK Maribora kaže za jesensko sezono izredno živahnost in poleg drugih senzacij v nogometu pripravlja tudi gostovanje Gradjanskega, Ilirije in drugih dobrih moštev, tako da pride sportna javnost v jeseni v vsakem oziru na račun. Žal, da prvenstvene in pokalne tekme zasedejo preveč terminov, sicer bi vladala v nogometu še večja živahnost in bi se lahko sportnikom nudilo več razvedrila.

MOLNP (službeno).

Jutri, v četrtek 18. t. m. pri »Zamorcu« ob 20. seja MO.

Motoklub Maribor.

priredi v nedeljo dne 21. avgusta klubsko vožnjo v Poljčane k svojemu članu Pepu Baumanu. Vsi motociklisti naj se zberejo določenega dne do 14. na Glavnem trgu, odkoder je potem odhod proti Poljčanom. Na klubsko vožnjo je Motoklub Maribor povabil tudi člane novoustanovljenega Motokluba Celje, ki se pridružijo v Poljčanah. Člani Motokluba se pozivajo, da se klubske vožnje brez izjeme udeleže. Kdor ima fotoaparat, naj ga vzame s seboj. — Motoklub Maribor. —

Hvalevredna uporaba starih švedskih gradov.

Na Švedskem so hvalevredno uporabljali stare gradove, spomenike slavnih viteških časov. Šef švedskega nacionalnega muzeja je izdelal načrt, po katerem so se mnogi gradovi preuredili v muzeje in galerije slik in drugih umetnin. Drugi gradovi pa služijo človekoljubnim namenom. Eni so preurejeni v hišalnice, drugi pa v letovišča otrok in bolnikov. Tako dobro kot Švedska še ni nobena dežela uporabila svojih zgodovinskih spomenikov.

Ni povoda za razburjenje.

V tramvaju se spre nervozni potnik s še bolj nervozno damo in jo hoče takole odpraviti: »Molčite že enkrat, vi stara vlačuga!«

Dama se obrne k drugemu poleg nje sedečemu gospodu, češ: »Kaj pravite vi k taki brezmejni nesramnosti?«

Dobila pa je naslednji pomirjevalni odgovor: »Nikar se ne razburjajte gospa; jaz sem že pred 30 leti opustil svoj poklic, pa mi ljudje še vedno dosledno pravijo: gospod apotekar...«

Težko ustreči.

— Rada bi kupila primerno lepo darilo za svojega moža.

— Krasne kravate smo ravnokar prejeli, gospa. Izvolite pariške ali dunajske?

— Ne, ne, moj mož nosi brado.

— Potem pa gotovo lahko postrežem z lepim modnim telovnikom?

— Tudi ne, on nosi namreč dolgo polno brado.

— Him, tu pa more priti v poštev samo še par nizkih copat.

E. G. Brat:

Ugrabljeni milijoni

Roman ameriškega Jugoslovena. 86

Dodd je izstopil pred hotelom »Jokahama« in hitel v poslopje. Jack pa je že opazil na oknu drugega nadstropja žensko, ki je gledala na ulico. Srce mu je poskočilo od radosti: bila je Polly. A že je izginila.

Ali naj steče kar precej navzgor? — Ne, mirno! Zdajle je Dodd gotovo pri nji in poroča. Potem pa se umakne v svojo sobo na delo. A kako ležita njuni sobi?

Stopil je k vratarju in vprašal po Amerikanki mrs. Polly Bell. Zvedel je vse. Tudi, da stanuje njen spremljevalec, mister Bobby Dodd le dve sobi dalje, a na drugi strani hodnika.

»Dama je moja svakinja. Lepo jo presenetim,« je dejal Jack smehljaje vratarju in odšel.

»Allright!« je odgovoril vratar in salutiral.

Jack je stopal po prstih in se oziral oprezno. Nerodno bi pa le bilo srečati Dodda. A šlo je vse po sreči. Hitro se je orijentiral, našel številko Pollyne sobe, pritisnil kljuko in vstopil.

»Ah!« je vzkliknila Polly in mu že ležala okoli vratu.

»Tiho! Ne besedice!« je šepetal. »Vzemi klobuk in denar — odpeljem te. — Zvečer se vrneš. In odprl je vrata ter po prstih stekel po stopnicah k jinrikši. Par hipov nato je pritekla tudi Polly, zlezla k Jacku, in džin je cepetal do hotela »Tokio«...

XXXII.

NA TIHEM OCEANU.

Eno uro je divjal Bobby Dodd po hotelskem vestibulu, dirjal gor in dol ter tiho preklinjal. Najrajši bi bil portirja zboksals. Tepec, da mu ni prišel povedat takoj, ko se je oglašil tisti »svak«! To je Jack Bell, tat milijonski! Nesramnež! Odvedel mu je svojo ženo zopet kar izpred nosa. Kaj naj stori? Telefoniral je ameriškemu konzulatu, da je zločinu že na sledu in naj mu za božjo voljo pošljejo legitimacijo. Toda odgovorili so mu, da mora legitimacijo še aprobirati japonska politična oblast ter da jo prav zanesljivo prejme do naslednjega dne še pred obedom... A kje sta? Ali se morda Polly sploh več ne vrne? Moj Bog, srce se mu je skrčilo v jezi in boli. Že debeli dve uri je ni nazaj... Večeri se...

Tedaj se je ustavila pred hotelom jinrikša, in iz nje je skočila Polly, vesela, smehljajoča se in vsa sveža.

Dodd bi bil najrajši zatulil od zavisti in ljubosumnosti. »Kar vidi se ji,« si je mislil, »da je še vsa vroča od njegovih poljubov!«

Toda samo bled je bil, ko jo je pozdravil in tiho sikal:

»Zopet ste me izdala, milostiva, in jaz... jaz sem žalosten!«

Ona pa mu je ponudila ročico, ki jo je vneto poljubil.

»Ne, ne, nisem vas izdala! Res ne, gospod prijatelj!« je dejala. »Nasprotno. Za vas sem delala. V par dneh ga izlahka primete!«

Dodd je prislunil, a ni verjel ne besedice. »Ali je mogoče? Kje pa je?« je vprašal mirno.

»Pravkar se je odpeljal z angleškim parnikom King Edward v Valparaiso. Jutri zvečer odplove severno ameriškanski brzi parnik Klondyke v isti smeri. Dohitiva ga, morda celo prehitiva in vi...«

A Dodd je že ni poslušal več. Zavihtel je čepco, poklical džina in se odpeljal na ameriškanski konzulat. Tam je razgrajal tako dolgo, da so končno brzojavili za parnikom King Edward: »Na krovu je ameriškanski milijonski tat — Jack Bell —; naj ga aretirajo ter izroče policiji v Honolulu ali v Valparaiso.

Vesel se je vrnil Dodd v hotel in vesela je bila tudi Polly.

»Dobro ste storili! Zdaj nama ne uide! Veste, ampak meni se je zdel zopet čisto blazen... Kar bala sem se ga...« je pripovedovala...

Dodd in Polly sta najboljšje volje večerjala ter odšla zgodaj spat.

Jack pa sploh ni bil na angleškem parniku, nego se je šel v družbi kapetana Kongorua posloviti na francoski parnik od poročnika Buteaua. Večerali so imenitno, nazadnje šampanizirali ter se poratili. In ko sta bila nova prijatelja dovolj vinjena, je Jack naprosil Buteaua, naj mu naroči na Klondyke za jutri zvečer lep prostorček v kabini. Čisto pozabil je na to! Morda bi Buteau to izlahka opravil telefonično. In legitimacijo in vse potne liste so mu vzeli v sahalinski katorgi. Naj mu torej Buteau napiše kakšen papir, ki bo zalegal ter naj razloži Amerikancem, da imajo opraviti s profesorjem, znanstvenikom iz Germanije, toda slovanskega rodu ter navdušenega častilca Francije, Japonske in Zedinjenih držav.

Buteau je bil kavalir in dovolj vesel, da je prijatelju ustregel rad.

»Samo ime in priimek!«

»Eh, mojega slovanskega imena in priimka ne zapiše noben Amerikanec!« je dejal Jack malomarno. »Telefoniraj: Ralph Smithson! — pa je čisto pravilno.«

In Buteau mu je napisal tudi legitimacijo in priložil svojo posetnico. Vse je bilo v redu in pili so do ranega jutra.

Skoraj do obeda je spal Jack. Popoldne je poiskal brivca, nakupil ondi raznih pomad za lase, mastiksa in črno ter belo umetno brado.

Zvečer je bil med prvimi potniki že star Anglež na Klondyke. Seboj je imel le srednje velik kovčeg. Tako je šel na krov in opazoval vstopajoče potnike. Končno sta se pripeljala Polly in Dodd. Vsak v svoji jinrikši; a na tretji in četrti jinrikši so vozili za njima prtljago. Dolgo je trajalo vkrčavanje, dolgo pregledovanje potnikov, končno je parnik krenil v določeno smer.

Jack je medtem že dognal, kje je Pollyna in kje Doddova kabina. Potem je šel večerjat in ju je oddaleč opazoval iz svojega kota.

Ko sta odhajala, se je Polly skrivoma ozrla po dvorani. Neki gospod s sivkasto angleško brado je dvignil desnico in se počesljal po glavi. To ji je zadoščalo...

Še nekoliko je Jack posedel, plačal počasi in odšel. A ne v svojo, nego v Pollyno kabino...

»... a če se ti ne posreči?« je vprašala Polly, ki se ji je zdelo vendarle gorostasno, kar namestila je Jack.

»Posreči se! A če se ne — no, na ladji ostanemo vendarle skupaj. Bakrovi papirji se dvigajo... vsak dan nekoliko, do doma pa je še daleč — in Bog ve, kako dolgo bomo še potrebovali do Chicaga! — Zaupaj! Ampak tega nadutega detektiva moram vsekakor še enkrat izpeljati na led. Za kazen, da me je tako izvrstno preganjal in da se je upal misliti na tvojo nezvestobo...«

»Ne, ne, nikaar mu ne zameri!« je prosila Polly. »Če se je zaljubil — no, saj si se celo ti! Ampak kavalir mi je bil vso pot in skrbel je zame prav izredno pozorno.«

»Tudi to mu poplačam,« je dejal Jack...

Okoli osmih zvečer so dospeli do Honolulu, in Dodd je takoj tekkel na kopno. Parnik pa je moral še do jutra nalagati premog. In nato se je polagoma odpravljala na pot v Valparaiso.

Dodd je medtem pri policiji dognal, da je vozil King Edward le Japonce in Kitajce ter da je kapetan sporočil, naj povedo detektivu Doddu, da ni na njegovem krovu nobenega milijonskega tatu.

»Kapetan je prevaran,« je dejal Dodd. »Tat je prav gotovo na njegovi ladji, a zopet preoblečen in maskiran... kakor Japonec ali Kitajec. No, v Valparaisu ga dobim. Klondyke prehiti Edwarda za pol dneva!«

(Dalle prihodniš.)

Mali oglasi, ki služijo v posredovalne in socialne namene občinstva: vsaka beseda 30 p, najmanjši znesek Din 5.—

Mali oglasi

Zenitve, dopisovanje in oglašitve trgovskega ali reklamnega značaja: vsaka beseda 50 p, najmanjši znesek Din 10.—

Vateline za sladoled,

vseh vrst kekse, biškote in drugo najfinerše pecivo priporoča delikatesna trgovina Franc Kurinčič, Aleksandrova c. 31, poleg glavnega kolodvora. Zaloga slovitih domače tvornice keksov V. Bizjak in drug, Rog. Slatina. 369

Hišo s gospodarskim poslopjem

ali samo hišo z vrtom, vse s posestvom ali brez njega kupim v Kamnici ali v bližnjem delu Maribora. Ponudbe na upravo pod Kamnica št. 783. 783

Hrastova vežna vrata,

monga za perilo (Wäscherolle) ter omara za led se prod. Sprašati Frankopanova 11. I. levo. 782

Pridna gostilničarska kuharica

išče službe. Naslov v upravi. 781

Knjige veže

od priproste do umetniško dovršene veze solidno in ceno atelje za umetno knjigoveštvo Miho Vahtar, Maribor, Gosposka ul. 24 in 37. 428

Pristno slivovko, droženko, brinjevec, konjak, rum, vse vrste likerjev, sadnih sokov, špirta, vinskega kisa in kisa za kumarce dobite po ugodnih cenah v trgovini

Gosposka ul. 19

Pastrežba točna. — Za obilen obisk se priporoča

Jakob Perhavec

tovarna za izdelovanje likerjev, dezertnih vin in sirupov 423

Crepp de chine

od Din 60.— naprej se dobi samo pri 6a

I. Trpin-u, Maribor, Glavni trg 17

Vinski kamen

kupujem in prevzamem iz kleti prodajalca od 50 kg naprej.

Karol Schwarz

hotel „Črni orel“ Maribor, Grajski trg 1.

Najfinejše čajno maslo

iz sladke pastelizirane smetane od Prve prekmurske mekarne v zalogi edino v delikatesni trgovini Franc Kurinčič Aleksandrova cesta 31. 370

Na obroke

od 280 do 300 Din mesečno!
100

popolnih spalnih sob, obsegajočih po 2 postelji, 2 omari, 2 nočni omarici in 1 psiho. Svetla in temna izdelava iz hrastovine, javorovega lesa, dušene bukovine in brestovine. Prvovrstno, trpežno delo! Cena sobi po izberu od Din 5000 do Din 7000, odplačljivo v 6—12 in 18 mesečnih obrokih. Ogled brezobzeven! Razen tega največje skladišče žimnic, divanov, otoman in klubnih garnitur lastne izdelave, dalje preprog, pregrinjaj, zagrinjal itd. Trgovina s pohištvom

Ernest Zelenka

Maribor, Ulica 10. oktobra

Brez posebnega obvestila

Potrli neizmerne žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pretresujočo vest, da je naš iskrenoljubljeni soprog, ozir. oče, stari oče in stric gospod

784

Boštjan Kocbek

davčni nadupravitelj v p.

v torek dne 16. avgusta 1927 ob 1/4 14. uri po dolgi težki bolezni in previden s tolažili sv. vere v 84. letu svoje dobe bogu vdano preminul.

Pogreb nepozabnega pokojnega se vrši v četrtek, dne 18. avgusta 1927 ob 17. uri iz mitvašnice mestnega pokopališča na mestno pokopališče v Pobrežju.

Sv. maša zadušnica bo datovana dne 19. avgusta 1927 ob 7. uri v stolni in mestni župni cerkvi.

Maribor, dne 17. avgusta 1927.

Alojzija Kocbek, soproga — Milena Malin, roj. Kocbek, l.četka
Vsi s s o dniki.